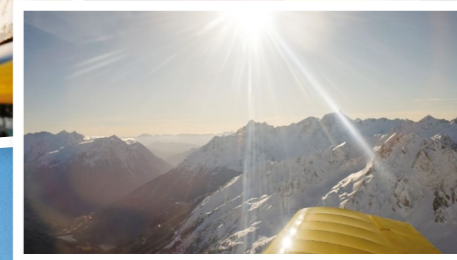

Vintereventyr i ALPE D'HUEZ

Efter en skidag i strålende sol og ny sne er det et clou at se Oisans fra oven. I et lille gult Tintin-fly kan man komme helt tæt på legendariske pister, gletsjere og dæmninger i et af de smukkeste områder i Alperne.

Tekst: **KARIN BECH**, journalist.
Foto: **KARIN BECH**, **LAURENT SALINO**,
LIONEL ROYET og **CYRILLE QUINTARD**

Jack Porte er klar til afgang fra Altiport Henri Giraud.

Det er en af de dage, man drømmer om som skiløber. Efter et døgn snefald ligger "det hvide guld" friskt og tykt over Alpe d'Huez, og solen skinner fra en blå himmel. Sammen med skiinstruktør Alex Martoya har jeg boltret mig på nypræparerede pister siden lifterne åbnede, vi har nydt en god og lang frokost, og nu kan mine ben snart ikke mere. Det er tid til at sætte kursen mod Altiport Henri Giraud. Alex fører an og holder bekymret øje med mig, mens vi krydser et par pister, bumper gennem snedriver, forcerer et par små vandløb og skrænser næsten helt ned til flyvepladsen, der ligger tæt på byen. Skiene bliver først taget af, da spidserne rammer asfalt, og herfra er der kun en kort gåtur op til den lille bjælkehytte, hvor École de Vol Montagne har sit hovedkvarter.

Døren er lukket, og her er ikke et øje, så jeg smider mig på en plastikstol i solen, hiver de klamme skistøvler af og overlader dem og skiene til Alex. Han har insistet på at stå tilbage til skibutikken med både mine ski og støvler, så jeg nemt kan hoppe på en bus efter flyveturen. Alle protester er forgæves, så mens han napper mit udstyr, hiver jeg vandreskoene frem fra rygsækken og sætter mig til at vente.

VED EN HANGAR PÅ DEN modsatte side af flyvepladsen står et par helikoptere, og pludselig kommer en tredje brummende og

lander tæt ved den. Derefter sker tingene i lyn tempo. Nogle skikkelser kommer løbende med en bære, en person bliver hjulpet ud på båren, og i løbet af få sekunder er helikopteren lettet igen. Heldigvis rejser personen på båren sig lidt op og vinker farvel, det ser ikke så alvorligt ud. Da vi tidligere på dagen så en helikopter ved en tilskadekommen på en piste, forklarede Alex, at man i dag – modsat tidligere – som regel også bruger helikoptere til at hente personer med mindre skiskader som forvredne knæ og ledbånd. "Det er simpelthen meget hurtigere og mere effektivt end at bruge "bananen". Og det gælder altid om at få lægehjælp til skader i en fart", understreger Alex.

De næste levende billeder ved hangaren er en skiinstruktør og en lille flok skiløbere. De går hen til en af helikopterne og skal helt sikkert retur til Les Deux Alpes efter en dags skiløb i Alpe d'Huez. Kort efter lander en anden helikopter og spytter en skiinstruktør og hendes gæster ud. Der er en livlig udveksling af gæster på dagsture mellem de to destinationer, for man kan købe liftkort, der dækker begge områder, og helikopterturen tager kun ti minutter.

En ny lyd skærer gennem luften. Ind over altiporten hvirvler et lille gult fly. Det forsvinder bag kontrollårnet og tager en æresrunde over byen, før det kommer retur, sætter hjulene på asfalten, bremses hårdt ned, tager et stort sving og standser næsten lige foran bjælkehuset, plastikstolen og mig.

Klokken er næsten 16.30, og jeg har sommerfugle i maven. Et par børnefamilier

er kommet til for at se på løjerne, og en ung kvinde fulgt af en mand med et stort videokamera går hen for at hilse på piloten, der hopper ud af flyet, hjælper sin sidekammerat ud og kort efter er klar til næste hold. Den unge kvinde klatrer op på vingen, ind på bagsædet og får overrakt videokameraet, og jeg får hæderspladsen ved siden af piloten, Jack Porte, der sammen med sin hustru Jacqueline også er ejer af flyselskabet. Vi bliver udstyret med hørebøffer og mikrofoner, Jack klapper cockpit-taget ned, tjekker instrumenterne, og så er vi afsted.

DET ER FULDSTÆNDIGT vidunderligt – og samtidig lidt uvirkeligt. Først drøner vi hen over byen, mens Jack udpeger forskellige kendemærker. Jeg ser tydeligt den gode gamle "griselift", der tøffer gennem centrum, "danskerhotellet" Le Refuge og alle de andre steder, hvor jeg dagen før forsigtigt gik rundt på glatte gader i tæt snevejr.

Det er et mirakel, at vi lige i dag har fået så flot et vejr med total sigtbarhed. Det var også på et hængende hår, faktisk skulle vi have været afsted i morges, men Jack sendte besked om, at flyvepladsen var for iset til, at han kunne lette og lande, så vi måtte vente på, at temperaturen blev en del højere.

NU VENDER HAN SNUDEN på flyet opad, vi stryger hen over det imponante Hôtel Grandes Rousses, hvor jeg er indlogeret, og op langs det bjergmassiv, hotellet er opkaldt efter. Det var i dette område, Alex og jeg startede skituren i

I Alpe d'Huez kan man komme på vingerne i et lille gult Tintin-fly, der svinger sig over byen og videre op over gletsjere, dæmninger og bjerge.

Optur med optur: Smuk udsigt til overskyet dal.

morges i den mest vidunderlige nyfaldne og perfekt præparerede sne. Lige den slags selvtilidsløjper, man har brug for, når man stadiger ude af træning efter coronapausen. Der var mange folk på pisterne i formiddags, men når vi kom tæt på horder af begejstrede skiløbere og snowboardere, fandt Alex altid en mere fredssommelig rute i det store og varierede terræn.

Her sidst på eftermiddagen er sneen mere kørt op, men der er stadig rigeligt med sne og folk på pisterne. Selv om det er midt i marts, skal der nok være godt skiløb de næste mange uger.

Fra begynderområdet stiger vi videre op over Lac Blanc, et område med ret krævede røde pister, og Jack tager et sving og peger ned på Barrage du Chambon, der opdæmmer Romanche-floden i Lac Chambon. Foran har vi en perlerække af bjergtoppe i Les Aiguilles d'Arves, og ude til venstre tegner den hvide dame, Mont Blanc med sin hat sig skarpt i horisonten. Et sving mere, og vi er på vej opad mod Pic

Blanc. Vi følger bjerget tæt, mens en lille skygge fra flyet følger os. Selv om vi er oppe i 3.000 meters højde og tæt på adskillige gletsjere, er der overraskende lunt i vores lille plexiglasboble.

FRA PIC BLANC UDGÅR to af alpernes mest berømte pister, den 16 km lange La Sarenne og den kulsorte Le Tunnel. Det har ikke været muligt at komme herop med den store kabinelift i dag, måske fordi, der ikke er sprængt laviner endnu. Og det er helt fint for mig bare at nyde synet af Le Tunnel fra vores lille fly, for lige præcis denne piste var engang åsted for det værste styrt i mit liv.

Pisten har sit navn, fordi man starter med at køre igennem en 200 meter lang tunnel, der forbinder Sarenne og Grandes Rousses gletsjerne. Den blev boret igennem bjerget i 1964, et år efter at kabineliftet åbnede. Selve tunnelen er ret flad. Men når man kommer ud på den anden side møder man hurtigt en kant, hvorfra det går 35 grader nedad. Den er en af de ti stejleste i

FRA 0 TIL 5 STJERNER PÅ TI ÅR

Ejeren af Hôtel Grandes Rousses. Patricia Grelot-Collomb, er en lille energisk dame, der for lidt over ti år siden overtog et forfaldent familiehotel og har forvandlet det til luksus.

Som de fleste andre bønder i Huez havde Patricias oldeforældre en lille sæterhytte i Alpe d'Huez. Om sommeren malkede de geder og lavede ost i højderne, og når turister kom op for at vandre, kunne de få en kop kaffe og et enkelt måltid. I 1910 byggede oldeforældrene ud, så turisterne også kunne overnatte, og Hôtel Grandes Rousses blev en institution i Alpe d'Huez. Gennem årene blev hotellet dog misligholdt af skiftende forpagtere, indtil det i starten af 2000-tallet stod hen som en kæmpe klods med 0 stjerner. For lidt over ti år siden tog Patricia, der er ingeniør med speciale i kvantemekanik og kernefysik, en stor beslutning. Hun forlod en god stilling på universitet i Chicago, flyttede de store børn til Paris og gik i gang med at få hotellet på fode igen. I dag er det næsten kun facaden, der er oprindelig – resten er nyindrettet og tilbygget til ren 5-stjernet luksus med 3 restauranter og en stor spa-afdeling.

Patricia Grelot-Collomb, ejer af Hôtel Grandes Rousses.

Alpe d'Huez inviterer hvert år franske kunstnere til at lave nye skulpturer til en isgrotte med 120 meter lange gange. Isgrotten ligger i 2.700 meters højde tæt på andet stop med DMC-liften, så man kan nå den både med og uden ski.

Fra Pic Blanc er der panoramaudsigt til utallige legendariske bjerge, fx La Meije, Roche de la Muzelle, Barre des Écrins, Mont Ventoux, Mont Blanc, Les Aiguilles d'Arves og Chartreuse. Efter sigende kan man se 20 % af Frankrig fra den 3.330 meter høje top

alperne og har ofte pukler på størrelse med folkevogne, så den er med rette berygtet.

Efter vi passerer Pic Blanc er der et storslået vue til Les Deux Alpes og Parc national des Écrins med det karakteristiske bjerg La Meije. Det kaldes også nationalparkens dronning og blev – efter at mange andre havde givet op – først indtaget i 1877 af Pierre Gaspard og Emmanuel Boileau de Castelneu.

EFTER KNAP EN HALV TIME i luften er det vores tur til at stryge hen over flyvepladsen, tage en æresrunde henover dukkehusene i dalen og bremse hårdt op foran bjælkehuset. Til min overraskelse står Alex og vinker, og som en galant løve kommer han straks og hjælper mig ud af flyet. Efter at have afleveret skigrejset har han været så sød at tage sin bil retur for at hente mig.

Nu er døren til bjælkehuset åben, og vi trasker ind sammen med Jack Porte. Bag en skranke sidder Jacqueline og er i gang med noget papirarbejde, og i det lille rum står et par franskmænd og snakker. Vi hilser høfligt. Flere kommer til, og snart er det lille rum fyldt til bristepunktet. Jack Porte bryder igennem støjturen og spørger, om der er noget, jeg har brug for at vide. Næææh, ikke rigtigt, måske bare hvorfor, der står "Henri Giraud" på kontroltårnet? Det er vist et godt spørgsmål, for i løbet af

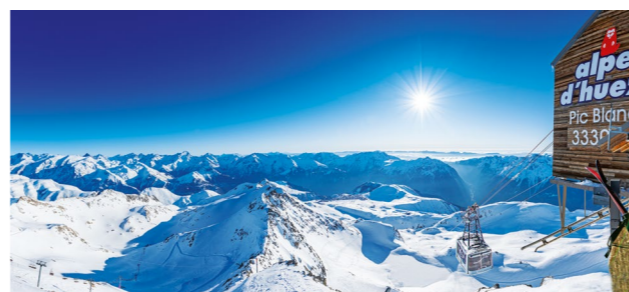
ALPINTHERAPY ER SPA PÅ ALPEVIS

I Hôtel Grandes Rousses store wellness-afdeling kan man blive forkælet med en særlig alpemassage ledsaget af newage-oplæsning og bad i et stort kobberkar. Sidstnævnte skulle efter sigende styrke blodcirkulationen. Undervejs bliver man præsentert for et helt nisselandskab af fyrrekviste, sten, krystaller m.m., hvoraf man skal vælge sine favoritter – og når man har sænket sit luksuslegeme ned i badekarret, kan man betragte sine udvalgte talismaner og samtidig gnaske løs af en buffet af mini-kager, nødder og andre lækkerier. Det kan godt være, at man ikke er super sund efter kage-orgiet – men La Frances udsendte var i hvert fald så afslappet, at hun næsten var livløs.

nul komma fem er der en drabelig debat i gang om det, der tilsyneladende er en af alpe-flyvningens pionerer. Undervejs klemmer et par vejrbidte typer mere sig ind og kaster sig straks ind i diskussionen.

Jeg finder senere ud af, at Henrik Giraud var en af de flyveentusiaster, der fik den ide, at man kunne lande på gletsjerne for at fragte skiløbere til og fra højderne. Han præsterede selv at lande på et 29 meter langt nogenlunde fladt stykke på toppen af Mont Blanc i 1960, han grundlagde en flyveklub i Oisans, og han var med til at skabe den første altiport i Courchevel i 1962.

NÆSTE MORGEN er det desværre tid til at sige farvel til Alpe d'Huez. På vejen herop tog vi de legendariske 21 Tour de France nålesving, men denne gang drejer chaufføren fra i Huez og kører ad D211B. Vejen kaldes også "Route de la Confession", fordi man i gamle dage gjorde klogt i at stoppe ved et kapel og blive tilgivet alle sine

Alpe d'Huez ligger i 1860 meters højde og var oprindeligt alpesæter for Huez lidt længere nede ad bjerget. Deraf navnet. Skiområdet er stort og varieret med 250 km pister, blandt andet den 16 km lange La Sarenne og den kulsorte Le Tunnel, der begge udgår fra Pic Blanc.

synder, før man begav sig ud på en så farlig rute. Selv om den smalle og snoede vej nu er asfalteret, er den stadig ikke for sarte sjæle, og chaufføren siger, at den tit er lukket, fordi der er fare for sne- og stenskrud. Han dytter ved hvert sving, mens vi kringler os afsted på en klippehylde med svimlende udsigter.

Tidligere sluttede vejen i Villard Reculas, en gammel landsby, der ifølge en af flere teorier har fået navnet "reculas", fordi den tidligere var placeret højere oppe og blev ramt af et sneskrud, så man måtte «trække byen tilbage». En anden teori siger, at tilnavnet skyldes, at byen lå så afsides, at man ikke kunne komme frem eller tilbage det meste af vinteren. Vejen videre ned i dalen blev først anlagt i 1980, og hele ruten er en stor oplevelse at få med på turen til eller fra Alpe d'Huez. ■

La France var inviteret af Alpe d'Huez Tourisme. Læs mere på www.alpedhuez.com

8 spiseoplevelser i Alpe d'Huez

Le Café Alpin

Måske den højest beliggende cafe i verden. I hvert fald en af de mest nuttede og med en rigtig god "chocolat chaud avec chantilly" samt andre drikke og snacks. Den lille blå Piaggio står ved det andet stop på DMC-liften og kan nås uden ski. www.cafealpin.com

Le Génépi

En ung kok, Alexis Rollo, har overtaget en hyggelig gammel restaurant midt i den gamle del af Alpe d'Huez by og skabt et enkelt og sofistikeret køkken med gode råvarer. En lokal favorit. www.legenepi-restaurant.fr

Les Airelles

Sætter man skispidserne mod Montfrais i det fjerneste hjørne af liftsystemet, kan man spise frokost på denne charmerende restaurant, der blandt danskere også er kendt som Stenhytten. www.restaurant-les-airelles.com

La Bergerie du Villard

Den fine gamle landsby Villard Reculas ligger i 1500 meters højde og kan nås med ski. Lige inden byen kan man stoppe ved La Bergerie du Villard, der byder på pasta og enkle retter fra det franske landkøkken. Intet website, skriv evt. til francis.barlerin@orange.fr

Signal 2108

"Bistronomique" køkken med flink betjening og vid panoramuudsigt fra toppen af Signal-bjerget. Måske den bedste frokost i terrænet, og kan også nås uden ski med en hurtig kabinelift fra byen. www.signal2108.fr

Auberge de la Combe Haute

Hvor den 16 km lange Sarenne-piste slutter, ligger en rustik bjælkehytte med meget autentisk dekor og personale i traditionel alpebeklædning. Efter at have smagt på den varierede menu kan man hoppe på en lift uden for døren og komme op i højderne igen. Ingen website, find restauranten på Facebook

La Ferme d'Hubert

Et innovativt "fleksitarisk" køkken ledet af en kinesisk kok. Restauranten er den uformelle af de tre restauranter på Hôtel Grandes Rousses, har åbent både til frokost af aften, og terrassen kan nås med ski fra pisten. www.hotelgrandesrousses.com

Snesko og fondue i en iglo

Når mørket er faldet på, kan man tage pandelamper og snesko på og gå cirka en halv time op til en iglo, hvor der serveres fondue. Læs mere på www.guidesalpedhuez.com/fr/raquette-a-neige